

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2026

Květen 2026

Královna máje je Matka Církve i Pomocnice křesťanů

Pannu Marii si možná představujeme někde vysoko a daleko. Její jedinečná výjimečnost se však v evangeliích spojuje s úplně obyčejnou každodenností chudých lidí. Právě díky svému prostému venkovskému původu nám může být Maria dodnes velmi blízká. I ona, podobně jako my, kráčela v temnotě víry, zcela nerozuměla Božím plánům a ne vždy rozuměla ani svému Synu.

Pro nás je samozřejmé, že Církev založil Pán Ježíš a že se do ní začleňujeme poznáváním a plněním Boží vůle. A vlastně jen proto, abychom ji v ní ještě lépe poznávali a naplňovali. Nemusíme si však uvědomovat, že i Panna Maria musela postupně vstupovat do rodící se Církve. Také ona – zvláště po Ježíšově odchodu z Nazareta – čekala na Boží pokyny, na nové světlo, aby mohla co nejlépe plnit Boží vůli. Podle evangelisty Marka přišlo jedno z klíčových poučení, když spolu s příbuznými putovala za Ježíšem do Kafarna.

Dvojnásobně Matkou

Ježíš právě v této době začal se svými učedníky budovat společenství – Církev jako příbuzenství ve víře. Když ho jeho pokrevní příbuzní chtěli v jednom z domů vyrušit a zavolat ven, odpověděl jim na první pohled dost tvrdě: „Kdo plní Boží vůli, ten je můj bratr i sestra i matka“

(Mk 3,33). Dal tak všem přítomným – své Matce i nám – najevo, že mu je bližší ten, kdo se mu více podobá plněním Boží vůle.

Když to Maria slyší, neurazí se ani neprotestuje. Na základě jeho slov tiše přechází do vyšší roviny vztahu s ním a stává se pro něj dvojnásobnou Matkou: nejen tělesně, ale i duchovně. Vždyť podle Písma byla v plnění Boží vůle po celý život na prvním místě.

V této scéně stojí Maria mezi dvěma světy: na jedné straně pokrevní příbuzenstvo, na druhé vznikající duchovní rodina Ježíšových učedníků. Ona je uprostřed – nejbližší svému Synu tělesně i duchovně. Příbuzní z Nazareta však nepochopili, co Ježíš říká, a nechtěli se k němu připojit jako učedníci. Naopak si na něj chtěli činit nárok a odvést ho domů jako pomateného (srov. Mk 3,20–21). Ježíš proto musel chránit nejen své hranice, ale i nové společenství – i za cenu, že se to dotkne jeho Matky.

Maria byla jistě v napětí, ale nebyla pasivní. Snažila se pomoci příbuzným pochopit Ježíše. Nepodařilo se to hned, ale pozdější události naznačují, že i ona přispěla k jejich proměně – ve věrnosti svému Synu.

Život za život

Po této události evangelium o Marii mlčí. Znovu ji nacházíme až pod Ježíšovým křížem. Tam ztrácí svého Syna v jeho dosavadní podobě. Určitě nestála pod křížem bez citu – jeho utrpení se jí hluboce dotýkalo. Byla Matkou i ženou v plném smyslu slova.

Přesto se podle Janova evangelia nehroučí ani nenaříká. Pokoj víry ji drží vzpřímenou a odevzdanou. Z kříže ji Ježíš svěřuje učedníkovi a učedníka jí – a tím ji ustanovuje nejen svou Matkou, ale i Matkou Církve. Maria přijímá tuto novou roli: vidět svého Syna v každém, kdo k němu patří.

Bolest Ježíše i Marie je plodná – rodí život pro mnohé. Pod křížem vrcholí její mateřství: stává se Matkou Církve.

V srdci prvotní Církve

Skutky apoštolů ukazují Marii naposledy v Jeruzalémě, ve večeradle, spolu s apoštoly (srov. Sk 1,14). Je zde nejen jako Ježíšova Matka, ale jako Matka celé Církve.

Nepůsobí jako první, ale je uprostřed – v srdci společenství. Přijímá všechny: apoštoly i příbuzné z Nazareta. Respektuje ty, kteří vedou Církev, a zároveň pomáhá ostatním ji přijmout.

Svou modlitbou a láskou připravuje všechny na příchod Ducha Svatého. Umí být nenápadná, ale velmi účinná – spojuje, povzbuzuje a vede k jednotě.

Matka a Pomocnice

Mariino mateřství je přítomné ve všech biblických textech. Proto papež Pavel VI. potvrdil titul „Matka Církve“. Zároveň ji církevní otcové nazývají i naší sestrou – někým blízkým a doprovázejícím.

Maria není jen vzdálenou postavou. Je jako dobrá sestra – blízká v každodenních starostech. Pomáhá nenápadně, s láskou, jako matka i sestra zároveň.

Titul Pomocnice křesťanů připomíná její pomoc v dějinách, ale i v osobním životě každého člověka.

Naše opravdová sestra

Vztah matky a dítěte je silný, ale není úplný bez přátelství a blízkosti. Proto bychom měli Marii přijmout do svého každodenního života – ne jako vzdálený ideál, ale jako blízkou průvodkyni.

Naše úcta k ní nemá být jen obdivem, ale vztahovým přiblížením. Máme se od ní učit odpovídat Bohu tak jako ona – svým „staň se“.

V Mariině mateřství i sesterství se odráží i naše povolání. Čím více budeme jejími dětmi a sourozenci, tím více se budeme podobat jí.

A protože Maria i Církev jsou naší matkou, platí, že nejsme sirotci. Každý z nás je povolán přinášet Krista druhým – dávat ho světu svým životem.

(podle KN)

Květen – měsíc Panny Marie

Ať Maria ozdobí vaši duši květinami a vůní stále nových ctností a položí svou mateřskou ruku na vaši hlavu. Zůstaňte vždy blízko této nebeské Matce, protože ona je mořem, které je třeba překonat, abyste dosáhli břehů věčné slávy v Království úsvitu (sv. Padre Pio).

Katolické měsíční pobožnosti

Podle Starého zákona ve Starém zákoně dodržoval Boží lid každoroční obřady připomínající důležité události v dějinách spásy, které předznamenávaly naplnění Starého zákona skrze Krista. Podobně i Katolická církev připomíná důležitá tajemství, události a osoby pomocí každoročního cyklu modliteb, Písma, hymnů a různých duchovních disciplín. Stejným způsobem, jak jsme již zmínili výše, má každý z 12 měsíců své jedinečné zaměření a každý den v týdnu má také své jedinečné zaměření. I v rámci jednoho dne jsou hodiny rozděleny do kanonických hodin. Tím je veškerý čas, obrazně řečeno, zasvěcen Bohu, protože on jediný stvořil veškerý čas a vykoupil veškerý čas.

Zde je seznam nejběžnějších asociací pobožností podle kalendářního měsíce:

1. Leden je věnován Svatému jménu a dětství našeho Pána.
2. Únor je věnován Svaté rodině a Očištění Panny Marie.
3. Březen je věnován svatému Josefovi a utrpení našeho Pána.
4. Duben je věnován Nejsvětější svátosti, vzkříšení a Duchu Svatému.
5. Květen je zasvěcen Panně Marii.
6. Červen je zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Páně.
7. Červenec je zasvěcen Jeho Nejsvětější Krvi.
8. Srpen je zasvěcen Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a Nanebevzetí Panny Marie.
9. Září je zasvěceno sedmi bolestem Panny Marie a Povýšení svatého kříže.
10. Říjen je zasvěcen svatému růženci a svatým andělům.
11. Listopad je zasvěcen modlitbám za duše v očistci.
12. Prosinec je zasvěcen Neposkvrněnému početí a Narození našeho Pána.

Zvláštní zaměření každého měsíce však není dogmaticky definováno slavnostní autoritou Církve. Tyto pobožnosti byly spíše praktikovány věřícími a během staletí se staly populární formou zbožnosti. Lišily se podle regionu a místních zvyků. Není tedy neobvyklé najít seznamy, které se poněkud liší.

Tyto rozdíly by nás neměly znepokojovat, ale spíše zdůrazňují bohatství naší katolické víry, která spojuje různé věřící ze všech koutů světa. Existuje tolik úžasných tajemství, nad kterými můžeme meditovat v průběhu měsíců v roce. V průběhu času může taková praxe značně obohatit vaše duchovní zbraně v podobě novén a meditací a měla by vás přivést k hlubšímu spojení s Nejsvětější Trojicí a společenstvím svatých.

Jak vstupujeme do měsíce května, my, kteří žijeme na severní polokouli, slavíme návrat jara, patrný ve stvoření probouzejícím se ze zimy — podobně jako náš Pán vstal z hrobu o Velikonoční neděli. Čas zimy je nyní pryč. A podobně nám měsíc květen přináší radost z toho, že můžeme zvláštním způsobem slavit Pannu Marii, blahoslavenou Bohorodičku. Tento měsíc je bohatý na mariánské svátky a spolu s oslavou Dne matek, který se v mnoha zemích slaví právě v květnu, je to vhodná doba, abychom si připomněli mateřskou ochranu naší Nebeské Matky a prožívali tuto úctu prostřednictvím dávno zavedených katolických zvyků.

Loretánské litanie

Jedním ze způsobů, jak můžeme v květnu lépe uctít Pannu Marii, je přidat na konec růžence Loretánské litanie. Tyto litanie jsou jedny ze šesti schválených veřejných litaní a mají obzvláště bohatou historii.

Tyto litanie byly s největší pravděpodobností složeny v Paříži nebo v jejím okolí mezi lety 1150 a 1200. V roce 1558 byly formálně přijaty pro veřejné použití ve slavné mariánské svatyni v Loretu. Toto italské město na pobřeží Jaderského moře je místem, kam byl zázračně přenesen Svatý dům z Nazaretu anděly poté, co nevěřící obsadili Svatou zemi. Papež Sixtus V. schválil jejich použití pro veřejné bohoslužby v roce 1587 a vyzval k jejich modlitbě. Tyto litanie přináší částečné odpustky všem, kteří ji recitují.

Květnové korunování

Jedním z nejpamátnějších aspektů katolického života v květnu je korunovace sochy nebo obrazu Panny Marie jako královny.

Kromě účasti na květnové korunovaci v naší farnosti můžeme také ve svých domovech korunovat sochu Panny Marie jako královnu. Pokud nemáme sochu, můžeme před obraz Panny Marie snadno umístit krásnou kyticí květin a recitovat růženec a Loretánské litanie. To by byla vhodná oslava ke Dni matek, která by umožnila rodině být pohromadě a uctít Matku Boží kromě všech pozemských matek.

Fish Eaters poukazuje na jedinečnou astronomickou náhodu, která stojí za zmínku v květnu:

Na severní polokouli, pokud vyjdete ven na začátku května, otočíte se na východ a podíváte se přímo nad hlavu, uvidíte na obloze relativně slabě „L“ (za předpokladu, že je obloha dostatečně jasná). Jedná se o souhvězdí Coma Berenices, které bylo pojmenováno po královně... druhá nejjasnější hvězda v tomto souhvězdí se jmenuje „Diadem“, královská koruna. Vezměte tedy své děti ven, ukažte jim hvězdu Diadem a vzpomeňte na Panu Marii, korunovanou v nebi, naši královskou matku, která si nepřeje nic jiného, než aby chom milovali jejího Syna.

Pobožnost první soboty

Květen je také vhodným měsícem pro zahájení pobožnosti první soboty, pokud jste tento zvyk opustili. 10. prosince 1925 se Panna Maria znovu zjevila sestře Lucii z Fatimy, aby ji požádala o zbožnost první soboty. Při tomto zjevení řekla:

Podívej, má dcero, na mé Srdce obklopené trny, kterými ho lidé neustále probodávají svými rouháními a nevděkem. Ty se alespoň snaž mě utěšit, a proto oznamuji: Slibuji, že v hodině smrti pomohu milostí nezbytnou ke spáse všem, kteří s úmyslem odčinit mi křivdy budou po pět po sobě jdoucích měsících první sobotu v měsíci chodit ke zpovědi, přijímat svaté přijímání, pomodlí se pět desátek růžence a patnáct minut mi dělat společnost při rozjímání nad patnácti tajemstvími růžence.

Pobožnost prvních sobot spočívá v tom, že po dobu pěti po sobě jdoucích měsíců obětujete první sobotu v měsíci jako odškodnění za mnoho těžkých hříchů spáchaných v našem světě. Další vysvětlení požadavku Panny Marie je uvedeno níže:

- Musíte přistoupit ke svaté zpovědi. Svátost můžete přijmout 8 dní před sobotou, pokud zůstáváte ve stavu milosti.
- Musíte přijmout svaté přijímání a jako vždy musíte být ve stavu milosti, jinak riskujete nejtěžší hřích svatokrádeže.
- Musíte se pomodlit 5 desátek svatého růžence Panny Marie, včetně fatimské modlitby.
- Poslední požadavek spočívá v tom, že budete 15 minut „doprovázet Marii“ a meditovat nad všemi tajemstvími růžence s úmyslem odčinit jí své hříchy. Toho lze dosáhnout čtením Písma svatého nebo jiných spisů týkajících se tajemství, rozjímáním nad obrázky tajemství nebo prostou meditací. Materiály pro meditaci a vzdělávání o každém z tajemství růžence jsou k dispozici online.

29. května 1930 se sám náš Pán Ježíš Kristus zjevil sestře Lucii a vysvětlil jí, proč nebe požaduje pět prvních sobot:

Moje dcero, důvod je prostý. Existuje pět druhů urážek a rouhání spáchaných proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie: 1. Rouhání proti Neposkvrněnému početí; 2. Rouhání proti jejímu panenství; 3. Rouhání proti jejímu božskému mateřství, přičemž zároveň odmítají uznat ji jako Matku lidí; 4. Rouhání těch, kteří se veřejně snaží zasít do srdcí dětí lhostejnost, pohrdání nebo dokonce nenávisť k této Neposkvrněné Matce; 5. Urážky těch, kteří ji přímo urážejí v jejich svatých obrazech. Zde, má dcero, je důvod, proč mě Neposkvrněné Srdce Panny Marie inspirovalo, abych požádal o tento malý akt odčinění...

Seznamte se s regionálními svátky Marie

Zatímco katolíci obecně znají svátky z všeobecného kalendáře, existují desítky mariánských svátků

v průběhu roku, které se slaví pouze na regionální úrovni. Panna Maria Mocná se slaví 12. května v Aubervillers ve Francii, den poté, co se v Brazílii slaví Panna Maria z Aparecidy jako patronka. O několik dní později se v italském Spoletu slaví Panna Maria slz a 30. května se v Mexiku slaví svátek Panny Marie Svatého srdce. Věnujte trochu času seznámení se s těmito regionálními svátky Panny Marie a vyhledejte si tyto tituly, abyste se dozvěděli více o těchto starobylých titulech a zjeveních Panny Marie.

Mariánské poutě

Cesta na posvátné místo je „poutí“. Je to příležitost k obnově a duchovnímu uzdravení.

Květen je proto ideálním obdobím pro výlet s rodinou do nejbližší mariánské svatyně. Cesty do svatých míst mají pro celou Církev velký význam. Proto Církev nabízí poutníkům zvláštní požehnání, speciální modlitby a v mnoha případech je možné získat plnomocné odpustky. Poutě do katedrály, do Svaté země, do Říma nebo na jiná posvátná místa určená Církví mohou poutníkům přinést plnomocné odpustky (úplné odpuštění časného trestu za hříchy), pokud jsou splněny určité podmínky, jako například:

Účast na mši svaté, účast na zbožných cvičeních, jako je růženec, křížová cesta, recitace akathistické hymny na počest Matky Boží, eucharistická adorace nebo jiná zbožná meditace zakončená modlitbou Otče náš, vyznáním víry a modlitbou k Panně Marii.¹

Závěr

V květnu je mnoho příležitostí prožít radost velikonočního období a zároveň se soustředit na Marii. Pokud tak ještě nečiníte, modlete se v květnu každý den růženec. Noste hnědé škapulíře po celou dobu a povzbuzujte k tomu i členy své rodiny. A samozřejmě, pokud někdo nebyl řádně zapsán do hnědého škapulíře knězem, je to nezbytné pro získání příslibů škapulíře.

¹ KONGREGACE PRO BOHOSLUŽBU A SVÁTOSTI. Direktář o lidové zbožnosti a liturgii. Karmelitánské nakladatelství 2007

Mezi další zvyky, které můžete v květnu dodržovat, patří návštěva mariánské svatyně ve vašem okolí, zasvěcení sebe a své rodiny Neposkvrněnému srdci Panny Marie a účast na květnovém korunování ve vaší farnosti.²

Nos cum Prole pia benedicat Virgo Maria (S Božským Dítěm Máti rač nám požehnání dáti).

(podle M. Plese)

Putujeme po stopách svatého Josefa v Egyptě

Svatý Josef s Marií a Ježíšem prožili většinu života ve Svaté zemi. První roky Ježíšova života však museli strávit ve vyhnanství v Egyptě. Vydejte se s námi na více než třítisícikilometrovou cestu Egyptem. Provede nás jí Ján Majerník.

Krátce po narození Ježíše musela Svatá rodina řešit kromě běžných rodičovských povinností i vážný problém – boj o život Božího Dítěte, které Herodes považoval za svého největšího nepřítele. Z Matoušova evangelia se dozvídáme:

„Josefovi se zjevil ve snu anděl Páně a řekl: ‚Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil.‘ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta“ (Mt 2,13–14).

Dvacet šest zastávek za tři roky

Pokud byste se tam jednou vydali nejen prstem po mapě, průvodce a kněz Ján Majerník doporučuje nespojovat tuto pouť s návštěvou Svaté země, tedy Izraele a Palestiny. „Kvůli dnešní napjaté politické situaci je náročné projít trasu z auto–

² Shrines in the United States [online]. University of Dayton, [bez data vydání] [cit. 2023-12-11]. Dostupné z: <https://udayton.edu/imri/mary/s/shrines-in-united-states.php>
PLESE, Matthew. loc. cit. [online]. Dostupné z: <https://acatholiclife.blogspot.com/2012/08/more-about-fatima-and-immaculate-heart.html>

nomního území Gazy přes severní Sinaj do oblasti Nilu, kde se nacházejí a uctívají stopy Svaté rodiny. Dalším důvodem je časová náročnost.“

Ve stomilionové zemi žije asi deset milionů křesťanů, většina patří ke koptské církvi a tvoří největší křesťanskou komunitu na Blízkém východě. O pobytu sv. Josefa a jeho rodiny svědčí 26 lokalit, i když podle našeho průvodce nejsou všechny historicky jisté.

Nejasná je i délka pobytu: „Koptské texty uvádějí tři roky, arménské dva. Některé etiopské tradice dokonce mluví o pobytu v Etiopii, ale bez opory v Bibli.“

Skupina kolem sv. Josefa nebyla početná. Podle tradice s nimi putovala pomocnice Salome a oslík, na kterém seděla Panna Maria s dítětem. „Měli tuniky i pláště, sandály, zásoby datlí, fiků a vody. Josef si nesl základní tesařské nářadí,“ popisuje jejich výbavu Ján Majerník.

Jen po Egyptě urazili asi 1500 kilometrů, další tisíc kilometrů připadl na cestu tam a zpět ze Svaté země. Nejprve se pohybovali v deltě Nilu, později v Horním Egyptě.

Nepřijali je

Prvním místem je Farama (starověké Pelusium) na severozápadním Sinaji. Lokalita je spojena i s prorokem Jeremiášem. Podle tradice zde stojí ruiny starého kostela připisovaného sv. Markovi.

Dlouho zde nezůstali – oblast byla nebezpečná. Vydali se směrem ke Káhiře do kraje Gošen, kde žila židovská komunita. Cesta mohla vést přes biblická místa jako Etam, Sukot či Ramses.

Koptská tradice říká, že prvním městem v Africe, které navštívili, bylo Bubastis. Přestože zde lidem pomohli – například zázračným pramenem – nebyli přijati.

„Egyptané neměli rádi migranty z Blízkého východu,“ dodává průvodce.

Jedna tradice zmiňuje i dva zbojníky – Tita a Dismase – z nichž jeden Svatou rodinu ochránil. Později měl být omilostněn při Ježíšově ukřižování.

Ze severu na jih

Josef se poté vydal směrem k Alexandrii, velkému městu s početnou židovskou komunitou. Rodina se zdržovala jen krátce, protože Josef hledal práci.

Zastavili se v Samanúdu, kde dnes stojí koptský kostel. Podle tradice zde Ježíš požehnal pramen vody.

Další zastávkou bylo pobřeží u Burullusu, kde dnes stojí chrám sv. Damiány a 40 panen. Tradice říká, že jejich mučednictví bylo spojeno s požehnáním tohoto místa.

Pokračujeme do Sachy, kde je reliéf malého Ježíše otisknutého ve skále.

Významným místem je také Wadi Natrún severozápadně od Káhiry. Podle tradice zde Ježíš požehnal místo, kde vzniklo egyptské mnišství. Dnes zde stojí čtyři kláštery, ve kterých žije asi tři sta mnichů. V jednom z nich je freska Marie kojící Ježíše.

Nezapomenout na Káhiru

Odtud šli do Leontopole, dnes severního předměstí Káhiry nazývaného Matariya. „Právě tam, na základě dobře doložené středověké tradice dominikána Felixe Fabriho z roku 1480, lze vidět kmen sykomory, která poskytovala stín Marii a malému Ježíši. Arménské dokumenty zmiňují, jak Josef čerpal vodu, později považovanou za léčivou, ve které Maria umývala své Božské Dítě a prala jeho šaty. I tam Svatou rodinu napadali zbojníci, proto nějaký čas pobývali v dutině velkého stromu. Památná sykomora odumřela v roce 1906, ale místním křesťanům se podařilo zachránit její výhonek. Matariya patří mezi nejpopulárnější zastávky na trase Svaté rodiny v Egyptě,“ upozorňuje Ján Majerník.

V samotném hlavním městě Egypta byste určitě neměli vynechat někdejší pevnost Babylon v historické části města. „Nachází se tam patriarchát koptské církve, koptské muzeum, řecký pravoslavný chrám sv. Jiří, kostel sv. Barbory a stará židovská synagoga. Podle některých názorů zde kázal prorok Jeremiáš,

kteřý zemřel v Egyptě.“ Pod úrovní dnešní silnice lze navštívít kostel sv. Sergia a Bakcha, kteřý patří k nejstarším kostelům ve Staré Káhíře. Je postaven nad tradičním místem jeskyně, která měla chránit Svatou rodinu během jejího pobytu v této oblasti.

Kolem pyramid

Podle zkušeného cestovatele a kněze Svatá rodina jistě procházela Gízou, kde už tehdy stály antické divy světa – pyramidy. Kdo ví, zda se na ně zastavili podívat, nebo v obavách raději pokračovali dál.

„Tradice ukazují na malý přístav na Nilu – Maadi, asi dvanáct kilometrů jižně od Káhíry. Pod dnešním kostelem zasvěceným Panně Marii se nacházela synagoga, kterou prý Svatá rodina navštěvovala. Správce Staré Káhíry chtěl malého Ježíše zabít, protože se o něm šířila pověst, že ničí modly. Proto sv. Josef nastoupil s rodinou na loď a vydal se na jih do Horního Egypta. Tyto cesty pravděpodobně financoval z darů mudrců z Betléma,“ vysvětluje Ján Majerník.

Jižně od Káhíry leží oblíbené místo zejména mezi místními křesťany – Al Bahnasa. „Kdysi rozkvétající biskupství s mnoha mnichy je dnes malou muslimskou obcí. Poutníci zde uctívají studnu, u které Svatá rodina odpočívala ve stínu stromů před horkem. V okolních obcích Deir al-Garnous a Ishneen al-Nassara dodnes přetrvává živá tradice o jejím pobytu.“

Průvodce dodává zajímavost: „V některých starých domech jsou cisterny, které se plnily vodou při stoupání hladiny Nilu během období dešťů. Dříve zde byly i nilometry, podle nichž se regulovalo zavlažování.“

Otisky, studna i jeskyně

Za zmínku stojí útes Džabal al-Tajr (Hora ptáků), nazývaný také Hora dlaně. „Podle snu koptského papeže Theofila (384–412) zde Ježíš zanechal otisk své ruky ve skále,“ uvádí průvodce. Dnes sice otisk není viditelný, ale zaujme kostel s kamennými dveřmi z 5.–6. století.

„Asi 300 kilometrů jižně od Káhíry pokračovala cesta do Ashmunajnu. Mezi ruinami starověkých chrámů se nacházejí zbytky křesťanské baziliky staré asi 1500 let. Odtud se Svatá rodina přeplavila na východní břeh do dnešní obce Deir Abu Hinnis. Přicházejí sem těhotné ženy i nemocní prosit o požehnání a uzdravení u studny hluboké 23 metrů. Podle tradice ji vytvořil sám Ježíš.“

Každoročně zde místní koptský biskup slouží mši na památku pobytu Svaté rodiny.

Nejjižnější zastávkou je klášter Deir al-Muharraq, asi 50 kilometrů severně od města Asyut. „Sv. Josef byl přesvědčen, že zde Herodovi lidé Ježíše nenajdou. Svatá rodina zde údajně pobývala šest měsíců. Odtud se po Herodově smrti vrátila zpět do Svaté země (srov. Mt 2,19).“

Toto místo je dnes významným poutním cílem – ročně ho navštíví asi dvě stě tisíc poutníků. Místní mniši jej spojují s proroctvím: „Hle, Pán jede na lehkém oblaku a přichází do Egypta“ (Iz 19,1).

Na závěr se zastavíme u jeskyně poblíž Asyutu. I když nevíme, jak často ji Svatá rodina navštěvovala, patří mezi největší poutní místa v zemi – ročně sem přichází asi půl milionu poutníků.

Naše putování po Egyptě Ján Majerník uzavírá povzbuzením, aby nás inspirovalo k objevování těchto míst, kde je tradice přítomnosti Josefa, Marie a Ježíše živá dodnes – nejen mezi místními křesťany.

(podle KN)

Varování

Svatá Jana z Arku (6. 1. 1412 – 30. 5. 1431) varovala husity: Jestliže vás nenaleznu polepšené, vytáhnu proti vám, abych mečem vyhladila vaši marnou a hanebnou pověru a zbavila vás buď hereze, nebo života!

Svatá Johanka se proslavila věrností katolické církvi, francouzské vlasti a právo-platnému králi Karlu VII. Mladičká venkovanka proslula jako neohrožená válečnice, která Francouze dokázala vítězně vést proti Angličanům, okupujícím značnou část její země. Od porážky francouzské armády v bitvě u Azincourtu r. 1415 Angličané Francii postupně obsazovali. Anglická vojska vévody z Bedfordu postoupila před Loiru a v roce 1428 oblehla Orléans. Byla to poslední pozice francouzských vojenských sil a strategicky zásadně důležité město – prolomením francouzsko-anglické hranice na Loire by už Angličanům nic

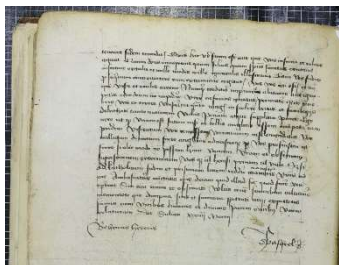
nebránilo dobýt zbytek Francie. V této době vystoupila sv. Jana z Arku a rozhodla se zachránit svoji zemi. U města Orléans 8. 5. 1429 porazila Angličany a od té doby ji také nazývali Pannou orléanskou a národ jí ctil. Po doteku její korouhvi byly zdolávány anglické tvrze ve Francii. Johanka říkala: „Moji rytíři bojují, ale vítězství jim dává Bůh.“

Chesterton Johanku ve své vynikající Ortodoxii dával do protikladu k moderním myslitelům, kteří pózovali buď jako venkované – kníže L. N. Tolstoj (přívrženec křesťanského anarchismu a myšlenky neodporovat násilím zlu, ovlivněný buddhismem a hinduismem), nebo jako bojovníci – F. Nietzsche. Zatímco první vesnici opěvoval a chudobu ctil, a přitom žil jako aristokrat v hmotném dostatku, Johanka chudou venkovankou byla. Druhý, filozof silného slova F. Nietzsche, prorokující nadčlověka, vyzdvihoval boj slovně – Johanka narozdíl od něj skutečnou bojovnicí byla. Chesterton skrze Pannu orléanskou poukázal na opravdovost středověku. Zároveň s tímto přirovnáním kritizoval moderní filozofy, tonoucí v izolovaných myšlenkových světech a bludech.

Ženu ve zbroji následovaly s důvěrou a uznáním zástupy mužů. Svatá Johanka z Arku, Panna orléanská, bojovala za Francouzské království proti anglickým okupantům. Žila v době, kdy se české země zmítaly v husitských válkách, bratrovražedném boji katolíků s husity, přičemž husité byli v Evropě vnímáni jako kacíři, kteří kvůli zatvzelenosti jednoho kazatele, jenž upadl do bludů, narušili jednotu s Římem a hubí všechno katolické v zemi, kterou před nedlouhou dobou zveleboval katolický král a císař, otec vlasti Karel IV. Podrobně jsme se tomuto tématu věnovali v nedávném seriálu O Janu Husovi a husitství (viz: O Janu Husovi a husitství – 1. část – Katolické noviny; Čeští katoličtí mučedníci doby husitské – 1. díl – Katolické noviny).

O násilí husitů proti církvi a katolíkům se Johanka doslechla. Díky badatelskému úsilí naší dopisovatelky, paní Alice Muthspiel, máme k dispozici fotografii originálního rukopisu a přepis předmětného dopisu, který Johanka husitům poslala. Text získaný z archivů našim čtenářům rádi poskytujeme níže. Fotografie rukopisu si můžete prohlédnout v příloze v úvodu článku. Panna

orleánská české husity dopisem varovala, že pokud s ničením církve a se svými bludy nepřestanou, vytáhne proti nim s brannou mocí. Zároveň jim doporučila návrat ke katolické víře a slíbila, že přijme jejich posly.

Dopis svaté Jany z Arku husitům

České znění původně latinského textu Johančina dopisu, jak jej otiskl T. Sichel v Bibliothèque de l'École des Chartes, září–říjen 1860, 3. série, sv. II, s. 82:

„Ježíš, Maria.

Už dávno se ke mně, Janě Panně, donesla pověst a zpráva, že vy, kteří jste byli pravými křesťany, jste se stali podobní heretikům a Saracénům, zrušili jste pravé náboženství a kult, přijali jste ohavnou a bezbožnou pověru. A když se snažíte ji chránit a štit, není hanebnosti ani krutosti, které byste se neodvážili: svátosti církve zlehčujete, články víry trháte, chrámy boříte, obrazy, které byly vytvořeny na památku, rozbíjíte a pálíte, křesťany, kteří se drží své víry, vraždíte. Jaké je to vaše šílenství, jaké šílené běsnění vás vede?

Víru, kterou vzbudil, ustanovil, povznesl Bůh všemohoucí, Syn i Duch svatý, a tisícerymi způsoby a zázraky oslavil, právě tu víru vy pronásledujete, tu chcete vyvrátit a vyhubit. Jste slepí – a ne proto, že byste postrádali zrak a oči. Myslíte, že uniknete bez trestu? Nebo nevíte, že Bůh proto nebrání vašim zločinným snahám a dopouští, abyste se váleli v temnotě a bludu, aby vám připravil tím větší trest a muka, čím více budete běsnit ve zločinu a svatokrádeži?

Já vám pravím, a mluvím pravdu: kdybych nebyla zaměstnána válkou s Angličany, už dávno bych k vám přišla. Přesto, jestliže vás nenaleznu polepšené, snad opustím Angličany a vytáhnu proti vám, abych mečem – jestli jinak nemohu – vyhladila vaši marnou a hanebnou pověru a zbavila vás buď hereze, nebo života. Ale jestli se raději chcete vrátit ke katolické víře a k dřívějšímu světlu, pošlete ke mně své posly a já jim řeknu, co máte učinit. Jestliže však vůbec ne, a tvrdohlavě chcete kopat proti ostnu, pak pamatujte na zločiny a zkázy, jichž jste se dopustili, a očekávejte mne s veškerou lidskou i božskou mocí, abych vám oplátila stejnou měrou.“

Dáno v Sully, 23. března 1430, českým heretikům.

(podle KN)

Dům bez střechy

Svatá Brigita viděla „dům bez střechy“ (proč jsou páry terčem útoků)

V zimě roku 1350 se v malé římské kapli osvětlené pouze mihotavým světlem svíčky zhroutila na kolena stárnoucí švédská mystička. Jmenovala se Brigita Bergerové. Byla matkou osmi dětí, vdovou a urozenou ženou, která prošla síněmi králů. Ale té noci kamenná podlaha kaple byla jako okraj propasti. Bridget už dříve viděla vidění očistce. Byla svědkem váhy božské spravedlnosti. Ale to, co jí Kristus chtěl ukázat, byla pravda tak zničující, tak relevantní pro naši moderní dobu, že vysvětluje skrytou hnilobu uvnitř milionů domácností po celém světě.

Dnes odhalíme vizi, kterou se moderní svět snaží ignorovat. Duchovní realitu párů, které se rozhodnou žít spolu bez Božího požehnání. Z ulice vypadal dům, který Brigita viděla, dokonale. Byla to robustní stavba s pevnými zdmi a průhlednými okny. Uvnitř seděli u krbu muž a žena. Sdíleli jídlo, sdíleli postel a říkali si láskyplná slova. Pro každého pozemského pozorovatele to byl šťastný, moderní pár. Šetřili peníze. Budovali si společný život podle vlastních podmínek. Ale pak Kristus změnil Brigitinu vizi. Odhrnul závoj a dovolil jí vidět ten domov očima ducha. A Brigita zalapala hrůzou po dechu.

Dům neměl střechu. Fyzicky tam byly šindele a trámy, ale duchovně byl domov zcela otevřený temné, mrazivé obloze. A nad domem kroužily bytosti a při pohledu na ně ztuhla Brigitě krev v žilách. Byly to temné tvary, supi neviditelné říše, duchové sváru, chtíce a pradávného hladu. Čekali. V domě zpečetěném svátostí manželství existuje neviditelná bariéra, duchovní ochranná kopule, která tyto entity drží na uzdě. Ale tento dům takovou pečeť neměl. Pár odmítl základní kámen a tím se zcela odhalil. Stíny sestupovaly, kdykoli si přáli. Šeptali do uší spícího muže. Zasadili semínka zášti do srdce ženy.

Pár si myslel, že jejich hádky se týkají jen peněz nebo domácích prací. Mysleli si, že jejich rostoucí pocit prázdnoty je jen přirozeným slábnutím romantiky. Netušili, čím jsou krmeni.

Kristus promluvil k Brigitě, když se dívala tuto scénu. Vysvětlil, že manželství není pouhá lidská smlouva ani právní dokument. Je to nadpřirozená smlouva, která zahrnuje Boha jako třetí stranu. Když pár přijímá svátost, nepodepisuje jen dokument. Staví pevnost.

Zve božského Architekta, aby nad jejich svazkem položil střechu milosti.

Ale když pár žije spolu bez tohoto požehnání, staví na písku. Mohou se navzájem upřímně milovat. Jejich úmysly mohou být čisté, ale vybudovali si život bez jediné věci, která ho činí obhajitelným.

Spí v duchovní džungli bez stanu a přemýšlejí, proč se cítí tak chladní a pronásledovaní. Brigitin pohled se pak přesunul k soudu věčnosti. Viděla tentýž pár stát před soudní stolicí. Muž se snažil obhájit svůj život. Řekl, že byl živitelem. Řekl, že byl loajální.

Argumentoval, že na obřadu nezáleží, protože jejich srdce jsou dobrá. Ale žalobce se rozesmál smíchem, který zněl jako rozbití skla. Démon nemluvil o jejich dobrých skutcích. Mluvil o nocích. „Každou noc, kdy jsi spal vedle ní,“ zasyčel démon, „ukradl jsi, co ti nepatřilo. Vzal sis privilegia manžela, aniž bys zaplatil cenu smlouvy. Dal jsi nám zákonné právo tě trápit, a my jsme to udělali. Proměnili jsme tvou lásku ve zvyk pohodlí. Narušili jsme tvou schopnost obětovat se, dokud nezbylo nic jiného než dva lidé, kteří se navzájem využívají pro pohodlí. Muž zbledl. Příliš pozdě si uvědomil, že stará pravidla, která ignoroval, byla ve skutečnosti popisem reality. Žil jsi mimo realitu a nyní musíš čelit následkům.“ Nejvíce srdcervoucí část vidění se týkala dětí narozených v těchto domech bez střechy. Brigita viděla, že tyto děti jsou nevinné, přesto nesou duchovní tíhu od okamžiku svého početí.

„Každou noc, kdy jsi spal vedle ní,“ zasyčel démon, „ukradl jsi, co ti nepatřilo. Vzal sis privilegia manžela, aniž bys zaplatil cenu smlouvy. Dal jsi nám zákonné právo tě trápit, a my jsme to udělali. Proměnili jsme tvou lásku ve zvyk pohodlí. Narušili jsme tvou schopnost obětovat se, dokud nezbylo nic jiného než dva lidé, kteří se navzájem využívají pro pohodlí. Muž zbledl. Příliš pozdě si uvědomil, že stará pravidla, která ignoroval, byla ve skutečnosti popisem reality. Žil jsi mimo realitu a nyní musíš čelit následkům.“ Nejvíce srdcervoucí část vidění se týkala dětí narozených v těchto domech bez střechy. Brigita viděla, že tyto děti jsou nevinné, přesto nesou duchovní tíhu od okamžiku svého početí.

Byly vychovávány v ohroženém prostředí, kde chyběla střecha.

Vstřebaly vzorce chování svých rodičů.

Naučily se, že závazek je dobrovolný. Zdědily duchovní zranitelnost, jako by se narodily s oslabeným imunitním systémem. Brigita viděla, jak se tento vzorec

opakuje generace za generací, každá z nich o něco více duchovně narušená než ta předchozí. Bylo to zpomalená katastrofa, tiché hromadění škod, které nakonec oslabí celé civilizace.

Kristus jí řekl, že proto jí tyto věci ukazuje, ne aby odsoudil jednotlivce, ale aby varoval národy. Věděl, že pokud se dům bez střechy stane normou, kolektivní duchovní zdraví světa se zhroutlí. Vidění, které svatá Brigita obdržela, neskončilo zoufalstvím. Kristus je mistrem stavitelem a nikdy neodhalí ruinu, aniž by nabídl plán na rekonstrukci. Když Brigita plakala nad odhalenými páry, vidění se změnilo a ukázalo cestu k uzdravení. Viděla pár žijící v domě bez střechy, který se náhle probudil do reality své situace. Uvědomili si, že chladný průvan, který ve svém vztahu cítili, nebyl jen osobnostní rozdíly. Bylo to duchovní odhalení. Rozhodli se jednat. Prvním krokem jejich rekonstrukce bylo upřímné uznání.

Přestali se vymlouvat. Přestali říkat, že to dělá každý, nebo že je to jen kus papíru. Pokleklí a přiznali, že si postavili svůj domov na chybných základech.

Pojmenovali pravdu. Žili v nechráněném spojení. Tento akt pokory okamžitě změnil duchovní atmosféru. Supi kroužící nad nimi se stáhli, protože světlo pravdy oslepuje stvoření temnoty. Druhým krokem bylo zpečetění svátosti. Brigita sledovala, jak jdou do kostela. Nebyla to žádná velkolepá událost se stovkami hostů ani drahými dekoracemi. Byli tam jen muž, žena a kněz. Ale když si vyměnili sliby, slibujíc nejen jeden druhému, ale i Bohu, v neviditelné říši se stal zázrak.

Brigita viděla zlaté paprsky světla sestupovat z nebe. Andělé začali pracovat a nad párem položili duchovní kopuli. Střecha se stavěla. V okamžiku, kdy je kněz prohlásil za manžele, byla pečeť dokončena.

Démoni, kteří se vznášeli nad nimi, narazili na neviditelnou zeď a uprchli. Vzduch v jejich domě se stal lehčím. Neustálá tíha úzkosti začala mizet. Kristus vysvětlil: „Nyní jsou v bezpečí. Nyní, až přijde bouře, zůstanou v suchu, protože se přestěhovali pod mou ochranu.“ Ale Brigita měla otázku o těch, kteří se nemohou vzít okamžitě.

A co páry, které čekají na finance, nebo ty, jejichž partneři ještě nejsou připraveni? Kristovou odpovědí byla výzva k radikální duchovní operaci. Ukázal jí, že pokud dům nemá střechu, jediný způsob, jak zůstat v bezpečí, je žít v něm jinak. Vyzval k období radikální čistoty, k životu jako bratr a sestra až do dne svátosti. Brigita viděla, že tato oběť funguje jako dočasná plachta.

Nebyla to trvalá střecha svátosti, ale ukázala Bohu srdce pokání. Budovala duchovní sílu.

Nahradila zvyk vylučování zvykem začleňování. Páry, které si zvolily tuto obtížnou cestu, zjistily, že se jejich vztah proměnil z pohodlí domu v dům přípravy.

Pro ty, kteří spolu v minulosti žili, ale nyní byli manželé, Brigita viděla sílu hluboké a upřímné zpovědi.

Viděla ženu, která strávila roky v partnerském vztahu, než se konečně vdala.

>> Rány těch nechráněných let tam stále byly. Zášť, vzorce nejistoty a skrytá vina. Ale když poklekla ve zpovědnici a Když to všechno odhalila, Brigita

viděla, jak Kristova krev smývá špínu minulosti. Díry v její duchovní zbroji byly zaceleeny. Roky, které sežraly kobylky, se obnovovaly. Kristus Brigitě připomněl, že dokáže znovu postavit jakoukoli ruinu, bez ohledu na to, jak dlouho chybí střecha, ale pozvání

musí být jasné. Vidění také obsahovalo střízlivý příkaz pro rodiče a starší. Kristus řekl Brigitě, že ti, kdo mlčí, zatímco jejich děti staví bezohledné domy, se podílejí na nedbalosti. Být milý a podporovat hříšné uspořádání není charita. Je to duchovní opuštění. Je to jako sledovat dítě spící v bouřce a odmítat ho probudit, protože nechcete být soudní. Vyzval rodiče, aby mluvili pravdu s láskou, aby nabídli ochranu moudrosti církve a aby nikdy nepřestali přimlouvát za duše svých dětí. Brigita se sama stala vášnivou přimlůvkyní rodin, protože chápala, že modlitba jednoho rodiče může být právě tou věcí, která nakonec přitáhne pár k oltáři. Na konci vidění Brigita viděla budoucnost naší civilizace, éry, ve které právě žijeme. Viděla normalizaci domů bez střechy.

Viděla svět, kde je manželství výjimkou a soužití pravidlem.

Viděla rekordní míru rozvodovosti, epidemii osamělosti a hlubokou neschopnost moderních lidí udržovat si trvalý závazek. Hledáme odpovědi v psychologii a ekonomii, ale Bridget viděla odpověď před 700 lety. Žijeme ve společnosti odhalených domů. Vyměnili jsme pevnost za hrad z písku. Ale dveře jsou stále otevřené. Svátost je stále k dispozici.

Pozvání, které Bridget dostala oné noci v roce 1350, je stejným pozváním pro vás i dnes. Pokud je váš domov odpečetěný, nečekejte. Pokud uvažujete o nastěhování bez požehnání, zastavte se. Pokud máte minulost, která potřebuje uzdravení, vyhledejte zpovědnici. Bůh není tyran, který hledá papírování. Je to otec, který se snaží chránit své děti před predátorem, kterého nevidí. Chce dát střechu nad vaší láskou, aby mohla skutečně růst, vzkvétat a přežít bouře tohoto života. Modleme se za každý pár, každý domov a každou duši, která je v ohrožení. Pane Ježíši, ty jsi architektem rodiny a základní kámen každého opravdového domova. Pohleď na naše vztahy dnes. Pokud jsme stavěli bez tebe, odpusť nám. Pokud jsme nechali své domovy otevřené nepříteli z naší nedbalosti nebo pýchy, smiluj se nad námi. Zveme tě nyní do základů našich životů. Prosíme o milost usilovat o tvé požehnání, zpečetit naše domovy tvou svátostí a ochránit naše děti před zmatkem tohoto světa. Kéž je naše láska víc než jen pocit. Kéž je smlouvou. Svatá Brigita Švédská, která viděla neviditelnou válku v rodině. Modlete se za naše domovy.

Modlete se za naši odvahu být upřímní. Modlete se, abychom mohli stavět na skále a nikdy na písku. Amen. Pokud se toto poselství dotklo vašeho srdce, pokud si uvědomujete, že váš domov potřebuje Boží ochranu. Nenechte tento okamžik vyblednout. Duchovní říše reaguje na činy.

Dnes večer, než půjdete spát, promluvte si se svým partnerem. Promluvte si se svým knězem. Promluvte si s Bohem. Pokud chcete svůj domov umístit pod ochranu Nejvyššího, učiňte veřejné prohlášení o svém záměru. Nechť je toto první cihlou vašeho nového základu. Nespokojte se s domem bez střechy.

Byli jste stvořeni jako pevnost jeho milosti. Bůh vám žehnej.

(z došlé pošty)

Vytrhnutí ze tmy hříchu

Na internetu to doslova vře kolem tématu pilulek „po styku“, které mají usmrcovat právě počaté dítě. V Polsku se diskutuje o tom, zda mají být volně prodejné.

Názory na toto téma, stejně jako na každé jiné morální téma, se liší. Ještě před šesti lety jsem proti tomu nic neměla, protože jsem sama takovou pilulku použila. Tehdy jsem si však neuvědomovala, že tak mohu usmrtit lidskou bytost hned po jejím početí. Svatý Jan Pavel II. se k tomuto tématu vyjádřil v encyklice *Evangelium vitae*:

„Někteří se pokoušejí ospravedlnit umělý potrat tím, že počatý plod nelze před uplynutím určitého počtu dní považovat za osobní lidský život. Ve skutečnosti však ,od okamžiku oplodnění vajíčka začíná život, který není životem otce ani matky, ale nové lidské bytosti, která se samostatně rozvíjí. Nikdy se nestane člověkem, pokud jím není od tohoto okamžiku. Tuto zjevnou, vždy uznávanou pravdu (...) moderní genetika dokládá cennými důkazy. Například tím, že od prvního okamžiku je určen program toho, čím tato živá bytost bude: osobou, touto individuální osobou se svými přesně určenými charakteristickými rysy. Oplodněním začíná dobrodružství lidského života, i když je třeba času, aby se každá z velkých potenciálních schopností plně utvořila a mohla působit.‘ Ačkoli přítomnost rozumné duše nelze v žádném případě dokázat empiricky, samotné vědecké poznání o lidském embryu ,poskytuje cenné indikace pro racionální zjištění osobní přítomnosti od prvního okamžiku objevení se lidského života: jak by lidský jedinec nemohl být lidskou osobou?‘“ (60).

Strhl nás hřích

Na gymnáziu jsem se seznámila s chlapcem, zamilovali jsme se do sebe a můj život změnil směr. Předtím pro mě byly důležité duchovní obnovy, setkání v rámci společenství, mše svaté, pobožnosti i poutě. V jednu chvíli to všechno ztratilo smysl. Otevřel se přede mnou nový, svobodný, moderní svět plný zážitků... Začaly večírky, alkohol a předmanželský styk s přítelem. Navzdory

velkému odporu rodičů jsem se ponořila do toho, čím jsem se před kamarádkami chlubila a před rodiči skrývala. Skrývala jsem to i sama před sebou, protože svědomí se mě často snažilo zastavit... Plnými hrstmi jsem brala to, co nabízel svět hříchu.

Nezodpovědné předmanželské soužití vedlo k tomu, že jsem použila pilulku po styku. Toto rozhodnutí jsem si ospravedlňovala různými výmluvami: přece začínám vysokoškolské studium; kdybych otěhotněla, rodiče by mě vyhodili z domu; teď nemohu mít dítě; vždyť se nic nestane... Jen jednou. Příště si dáme pozor. Ano, bylo to jen jednou. Tento jed však navždy ovlivnil můj další život, což jsem tehdy netušila.

Dál jsem žila se svým přítelem v hříchu. Z jednoho hříchu se zrodil další – stále horší a horší... Došlo to až tak daleko, že jsme spolu nebyli schopni normálně komunikovat. Důležitý byl jen sex. K tomu přišly i drogy, ještě více sexu a ještě větší zotročení... Tma, která nás zahalila, byla tak hustá, že jí nepronikl ani jediný paprsek světla. Ovládl nás hřích. Nechtěla jsem si to přiznat... žilo se mi velmi těžce, trpěla jsem. V noci jsem nespala a modlila se růženec. Tma, smutek a zdánlivá radost byly mým každodenním údělem...

Byl to už šestý rok našeho vztahu a já jsem začala požadovat vážné rozhodnutí o svatbě. Nic tomu však nenasvědčovalo a náš vztah se zhoršoval. Až jednu silvestrovskou noc mě můj přítel požádal o ruku. Okamžitě jsem odpověděla „ano“. Byla jsem šťastná, ale jen do chvíle, kdy jsem si uvědomila, že mám uzavřít manželství ve stavu úplné duchovní tmy. Jaký bude náš život? Navíc jsem tušila, že s mou plodností není něco v pořádku. Lékař tvrdil, že je vše v pořádku, ale já jsem ani přes častý nechráněný styk nikdy neotěhotněla. Začaly se ve mně rodit obavy. Přesto jsem se chtěla vdát – a jen za něj.

Začátek radikální změny

Neuplynuly ani dva měsíce a všechno jsme už měli naplánované. Svatba se měla konat 12. října. Začali jsme vyřizovat formality. Rozhovor s knězem, během něhož jsme probírali svatební obřad a zazněla i otázka plodnosti. V hlavě jsem měla jedinou odpověď – jsem neplodná – a v srdci strach, ale zároveň důvěru, že Bůh může všechno.

Dalším, velmi důležitým, snad nejdůležitějším krokem byla zpověď před svatbou. Udělala jsem si zpytování svědomí z celého dosavadního života. Předmanželské soužití, „pilulku po“, drogy – to všechno jsem vyznala jako hříchy. S pomocí Ducha Svatého a Panny Marie jsem našla odvahu odevzdat to všechno ve zpovědnici Ježíši. Můj snoubenec udělal totéž.

Byl to začátek úžasných změn v našem životě. Nastal očekávaný den svatby. Ještě to nebylo ideální, ale mše svatá a slib před Bohem mi daly velkou naději na nový život. V jednu chvíli se kněz zeptal, zda chceme přijmout a v katolické víře vychovávat děti, které nám Bůh dá. Manžel odpověděl vlastními slovy: „Ano, velmi.“ V té chvíli jsem uvěřila, že všechno bude v pořádku.

Do rána jsme se s manželem modlili. Druhý den jsme „utekli“ z oslav, abychom se zúčastnili pobožnosti k Panně Marii Fatimské. Bylo to 13. října. Tehdy jsem všechno odevzdala Bohu a děkovala mu za milosrdenství, které nám prokázal.

Krátce po svatbě můj manžel ze dne na den – na přímluvu svaté Rity – zanechal drog, a to po dlouhých letech závislosti. Byl to velký Boží zázrak. Oba jsme si natolik zamilovali Eucharistii, že jsme se jí začali účastnit každý den. Napravovali jsme svůj život. Odpustili jsme si navzájem i svým bližním. Vstoupili jsme do společenství Nový život a navzdory mnoha zlým pokušením jsme s Ježíšovou pomocí vycházeli z temnoty hříchu. Každá další zpověď mi pomáhala vidět a opouštět hříchy minulosti, a tak se mé duši velmi ulevilo.

Na cestě víry

Na vigílii Seslání Ducha Svatého jsme se vydali na bdění, které vedlo společenství Nový život. Mého manžela požádali o svědectví. Já, přestože jsem si ho předem připravila, jsem nenašla odvahu vystoupit na veřejnosti. V té chvíli kněz, který bdění vedl, řekl, že každý, kdo přišel s vírou, dostane od Ducha Svatého dar. Byla jsem přesvědčená, že protože jsem svědectví nepřednesla, Duch Svatý mi nic nedá. Přesto jsem v sobě měla velkou touhu.

Postavili jsme se kolem oltáře, na němž byla vystavena Nejsvětější svátost, a začali jsme spontánně vzývat Ducha Svatého – každý tak, jak uměl. Já jsem z celého srdce toužila, aby se mě Duch Svatý dotkl. Říkala jsem: „Přijď, Duchu Svatý, otevírám ti své srdce, toužím, abys do něj vstoupil a uzdravil to, co je

nemocné. Přijď, Duchu Svatý, chci, aby všechno, co se děje, bylo skutečné. Toužím pocítit tvou přítomnost a zakusit tvou lásku.“

Na chvíli se mi udělalo nevolno, sklonila jsem hlavu, zhluboka se nadechla a podívala se na Nejsvětější svátost s naléhavou prosbou v srdci: „Staň se tvá vůle.“ Padla jsem. Duch Svatý ke mně přišel. Byl to můj první „odpočinek v Duchu Svatém“.

A tehdy se stal zázrak mého uzdravení. Ruku jsem měla položenou na podbřišku a pocítila jsem hlubokou lítost nad spáchaným zlem (pilulka „po“). Z očí mi tekly slzy. Za chvíli mě zaplavila úžasná radost a velký pokoj. Duch Svatý uzdravil mé lůno.

Ani ne za měsíc jsem oznámila manželovi, že budeme mít dítě! Dnes jsem už v osmém měsíci pozeňnaného těhotenství a každý den se modlím, aby Bůh chránil naše dítě, aby rostlo v milosti a lásce k Boží slávě.

Všechno, co pro nás Bůh udělal od chvíle svatby až dodnes, je důkazem jeho nekonečné lásky. Jen Pán má s námi dokonalý plán a navzdory množství našich hříchů, chyb a pádů nám dává novou šanci. Dává nám nový život.

Proto jsem dnes radikálně proti prodeji pilulek, které podle mého přesvědčení poškozují ženské lůno. Použití takové pilulky je v rozporu s Boží vůlí a vede k hříchu a duchovnímu pádu.

Jsem vděčná Bohu za lidi, které mi poslal a skrze které mě přivedl k obrácení, očištění, uzdravení a posvěcení. Kéž Bůh chrání všechny dívky a ženy před takovým rozhodnutím.

Chvála tobě, Pane!

(podle Milujte sa)

Byla jsem čarodějnice

Hleděl jsem do očí krásné ženy a nemohl jsem uvěřit, že ještě před pár lety byla čarodějnici, vyslovující účinná zaklínání, jejichž důsledkem mohl někdo onemocnět nebo si zlomit nohu.

Nemám televizi a nesleduji seriály, proto mi jméno známé herečky Patricie Hurlakové nic neříkalo. Přesto mnou projel mráz, když jsem si uvědomil, kolik diváků v Polsku populárních seriálů *Blondýna* nebo *Klan* si neuvědomovalo, že v nich hraje skutečná čarodějnice.

Dětství

Patricie byla od dětství přesvědčená, že pochází z rodu čarodějnic. V jejím životě se děly podivné věci, na které si tak zvykla, že až později, když si všimla, že ostatní nic takového nezažívají, pochopila, že má nadpřirozené schopnosti. Dnes ví, že šlo o určitý druh démonického trápení, ale v dětství to považovala za něco přirozeného.

Například když jí bylo šest let, její postýlka stála asi třicet centimetrů od postele rodičů – ale v noci k nim nemohla ani natáhnout ruku, protože „něco“ ji za ni chytalo. Podobných zvláštních jevů bylo mnoho; často je provázal strach a úzkost, ale zároveň v ní rostl pocit neobyčejné moci nad okolním světem.

V raném dětství měla Patricie – paradoxně – velmi hluboký smysl pro posvátno. Ačkoli její rodiče nebyli praktikující katolíci, ráda chodila na náboženství, které tehdy probíhalo v místnosti u kostela. Často přicházela dřív a sedávala v kostele, kde se těšila z Ježíšovy přítomnosti.

Radikální změna nastala krátce po prvním svatém přijímání, když poprvé sáhla po amuletech. Písmo svaté varuje: „Vytrváme-li, budeme s ním kralovat. Zapřeme-li ho, zapře i on nás...“ (2 Tim 2, 12–13). Malé děvče však nevědělo, že tím zavírá Ježíši cestu do svého srdce a otevírá se nejhoršímu osobnímu zlu. Nebyl nikdo, kdo by ji varoval.

Zlý duch má osvědčenou strategii: nejprve zastrašuje a vyvolává neklid, pak nabízí „magický prostředek“, který na chvíli přinese úlevu, ale postupně člověka stále víc zotročuje. Přesně to se dělo v životě malé Patricie.

Dostal se jí do rukou časopis doporučující amulety – zdánlivě jako hračka, vystřihovánka. Přes tuto „hru“ však její srdce začalo následovat ducha lži. Amulety a kouzla ji přitahovaly. Začala si dopisovat s věštkyní a po čase od ní dostala knihu zaklínadel a kleteb.

Rodiče v tom dlouho neviděli nic špatného – až do chvíle, kdy psychika děvčete přestávala situaci zvládat. Vystrašená říkala mamince, že se v domě hýbou stěny a jsou měkké jako vata. Matka zasáhla rázně: amulety vyhodila a zakázala jí kontakt s věštkyněmi. Na čas nastal klid.

Problém však nebyl jen v amuletech – byly pouze jedním z nástrojů, jimiž ji zlo ovládalo. Chyběla modlitba. Navíc dívka pokračovala ve čtení horoskopů, čímž se nořila hlouběji do světa nadpřirozena. Sama dnes říká, že i když se horoskopy často neplní, už jejich čtení člověka otevírá působení zlého ducha. Tehdy to nevěděla a opět ji neměl kdo varovat.

Postupně začala vykládat karty a dokonce vyrábět magické předměty. Jelikož odpovědi často odpovídaly realitě, posilovalo to v ní pocit moci.

Zákeřná lež

Patricie tehdy netušila, že ďábel nezná budoucnost – tu zná jen Bůh. Využívá však klam, inteligenci i vliv na lidi, kteří se mu otevrou, aby vytvořil iluzi, že budoucnost zná.

Patricie se nechala oklamat. Ďábel jí dával pocit výjimečnosti a moci – přesně to, po čem touží dívka, která soupeří o lásku chlapce. Ve své knize *Obrácená čarodějnice* píše, že ji fascinovalo sledovat účinky vlastních kouzel – měla pocit, že může tvořit realitu.

Jenže za všechno se platí. Problémy narůstaly. Navenek měla úspěšný život – vzdělání, kariéru, peníze, vztahy – ale uvnitř byla prázdnota, temnota a bolest. Nejhorší bylo, že neviděla pravou příčinu – hřích.

Jednou dokonce nemohla najít vchod do kostela – obcházela ho dokola a viděla jen stěny bez dveří. Dnes se tomu usmívá, když vidí otevřený vchod, ale tehdy to bylo děsivé.

Trápily ji noční můry, strachy, nemohla spát bez světla. Měla vidění démonických bytostí, cítila doteky, které nedokázala ovládat. Nikdo jí nevysvětlil, že příčinou je magie a vzdálení se Bohu.

Přelom

Bůh jí však dal šanci. Potkala kněze, který jí doporučil zpověď. Po letech se k ní odhodlala. Výsledkem bylo, že okamžitě ukončila hříšný vztah a odešla.

Přesto v ní zůstával odpor k Církvi. Modlila se Korunku k Božimu milosrdenství, ale boj pokračoval. Dokonce se setkala s falešným „exorcistou“, který ji chtěl manipulovat.

Návrat k Otci

Zlom nastal v Krakově, kdy během modlitby pocítila silné volání ke zpovědi. Překonala strach a šla. Kněz jí řekl: „Já vím, proč jsi přišla.“ Poprvé pocítila opravdovou lásku.

Začala dlouhá cesta uzdravení skrze modlitbu a exorcismy. Od té doby žije vírou, modlitbou a službou Bohu. Pomáhá mladým lidem, aby neupadli do stejné pasti.

Její příběh je i výzvou: nebát se mluvit o víře a varovat druhé před zlem. Protože – jak říká Písmo – máme odpovědnost i za druhé.

(podle Milujte sa)

Rozhřešení je největší dar

Svätost smíření nemá být strašákem. Je to především setkání s milosrdným otcem, který nad nikým neláme hůl, ale raduje se ze svého dítěte.

Mám nepříjemnou zkušenost z poslední svaté zpovědi. Ke svátosti smíření jsem šla se zkroutěným srdcem a očekávala jsem více pochopení. Místo toho to bylo

jen strohé vyjmenování pochybení, kterými jsem urazila Pána Boha. I proto v budoucnu nemám v úmyslu jít znovu ke svátosti smíření. Jak to překonat?

Eva

Jsem knězem už třicet let. Za toto období mou zpovědníci prošly už tisíce kajících – tolik setkání a každé bylo jiné. Nespočetné lidské příběhy, do kterých jsem byl prostřednictvím této služby vtažen. Jsem také člověk, který se pravidelně zpovídá. I z této strany mám tedy za sebou velmi mnoho zpovědí. Byla a jsou to setkání s mnoha kněžími, mladými i starými, přísnými i shovívavými, sympatickými i nepřijemnými. U kolika zpovědníků jsem byl, tolik lidských povah jsem potkal. Chci tím naznačit, že svátost smíření je o setkání. A to nejen s milosrdným Bohem, ale i s člověkem,

Kajícího přijímat laskavě

Církev povzbuzuje zpovědníky, aby nezapomínali na to, jak důležitý je lidský faktor při vysluhování svátosti smíření. Připomíná to i jeden z nejnovějších dokumentů Svatého stolce na téma svátosti smíření: *Znovuobjevit „Obřad pokání“*. Pobízí kněze k tomu, aby kajícího přijímali laskavě a „na úvod ho přiměřeným způsobem pozdravili“. Pamatuji si na jednu zpověď, na jejímž začátku se mě zpovědník zeptal na jméno a potom mě jím oslovoval. Tato zpověď mi pomohla otevřít dveře „místností“, do kterých jsem už dávno nevesel, a za ten čas se tam stihlo nahromadit mnoho prachu.

Zmíněný vatikánský dokument říká, že úkolem samotného přijetí je vzbudit v kajícímovi důvěru. Mnozí víme, jak nelehké je někdy jít ke svátosti smíření. „Proto by kněz měl přicházejícího člověka přijmout s týmž postojem, s jakým otec přijímá marnotratného syna...“

I taková je možnost

Bohužel se může stát, že ve svátosti smíření toto přijetí chybí a kněz se chová více jako soudce než jako otec. Něhu milosrdného otce, kterou kající očekává, vystřídá podrážděnost a neochota církevního úředníka. Co dělat v takové situaci?

Když mě kněz neumí přiměřeným způsobem přijmout, snažím se já přijmout jeho. Přijetí „nemilého“ kněze mohu udělat součástí svého pokání. My kněží máme, jako všichni ostatní, své povahy, lepší nebo horší dny, zdravotní problémy a tak dále. Podobně jako na fungování každého člověka působí duševně-tělesný stav, tak působí i na kněze.

Pamatuji si svědectví člověka, kterého nervózní kněz poslal pryč ze zpovědnice jen proto, že mu začal zvonit mobil. Musel hledat jiného zpovědníka a našel takového, který ho velmi oslovil. Kdyby nebylo této nepříjemné situace, možná by se nikdy nesetkali.

Často se mi stává, že při odchodu ze zpovědnice, když spěchám na mši svatou, mě ještě osloví kajícník s prosbou o zpověď. Většinou souhlasím, ale upozorňuji, že musíme být věcní, aby se nezačalo pozdě. A tehdy může dojít ke „strohému vypočítávání pochybení“.

Nechci omlouvat naše kněžské nedostatky, ale spíše chci povzbudit, abychom se i nad ně dokázali povznést. Apoštol Pavel píše: „Kdo nás odloučí od Kristovy lásky?“ Nikdo nás nemůže vzdálit od Krista, od jeho Církve, od jejích svátostí. Ani nervózní, ani nesympatický, ani hříšný kněz.

Ve svátosti smíření se nám dostává Božího odpuštění. To přichází ve svátostném rozhřešení, jehož platnost vyžaduje ze strany kajícníka upřímnou lítost. Všechny kajícníky povzbuzuji k tomu, aby se i přes různé zkušenosti s kněžími ve zpovědnici vždy soustředili na samotné rozhřešení. Ostatní okolnosti nepochybně ovlivňují naše prožívání svátosti smíření, avšak ve srovnání s darem rozhřešení jsou vždy druhotné.

(podle KN)

Vlažnost přímo diskredituje křesťanství

O vlažnosti křesťana mluví samotné Boží slovo. V Knize Zjevení apoštola Jana (Apokalypsa) čteme: „Znám tvé skutky, že nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys

byl studený, nebo horký! Takto, že jsi vlažný, ani horký, ani studený, už–už tě vyplivnu z úst“ (Zj 3,15–16).

Už delší dobu se ptám, kdo je to vlastně „vlažný“ křesťan. Uměli byste mi vysvětlit, jaké jsou atributy tohoto stavu? Vnímám, že i horlivější než já se tak někdy sami označují.

Marek

Stav vlažnosti je pro křesťana velmi nebezpečný stav, protože mu brání růst. Studený křesťan je křesťan, který upadne do hříchu ze slabosti (například pod vlivem emocionality, vášně a podobně). Pokud si však uvědomuje svůj hřích a koná pokání, snaží se o nápravu, jako například Zacheus v evangeliu, hřích mu může být příležitostí k duchovnímu růstu.

Odmítá konat pokání

Vlažný člověk je ten, kdo se v hříchu usadí. A nemusí to být ani těžký hřích. Může to být i všední hřích. Otcové pouště identifikovali sedm–osm hlavních hříchů, které jsou duchovními chorobami (a mohou to být často i všední, ne nutně smrtelné hříchy).

Argentinský kněz Jorge Mario Bergoglio (bývalý papež) napsal knihu s názvem *Zkaženost a hřích*, [u nás vydalo nakladatelství Paulínky] kde do hloubky analyzuje tento neutěšený stav vlažného křesťana. Takováto zkaženost trpí soběstačností a projevuje se uzavřeností srdce. Ve Zjevení apoštola Jana čteme hned v dalším verši: „Nebot' říkáš: ‚Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji‘ – a nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý“ (Zj 3,17).

Takové vlažné srdce se stává zkaženým, protože odmítá konat pokání. Začne schvalovat svůj hřích. Proto papež František často říká, že všichni jsme hříšníci. Pokud hřešíme ze slabosti a neúnavně konáme pokání, ani Bůh se neunaví odpouštěním. Do vlažnosti mohou upadnout i dobří křesťané, dokonce zasvěcené osoby. „Corruptio optimi pessima,“ říkal svatý Řehoř Veliký. Tedy „zkaženost nejlepších je nejhorší“. Taková duše se vnitřně stane necitlivou pro Boha a jeho působení. Takový člověk i v náboženství nakonec nehledá Boha, svou spásu a nápravu, ale sebe a své zájmy. Takového křesťana Bůh podle Apokalypsy vyplivne z úst.

Světáctví

Tato vlažnost se nemusí dokonce ani projevovat nedostatkem náboženského života. Navenek může vypadat všechno v pořádku. Joseph Ratzinger o tom řekl: „Jde o pelagianismus nábožných. Oni nechtějí žádné odpuštění a obyčejně ani žádný Boží dar. Chtějí být v pořádku. Přísnou strohostí náboženských cvičení, modlitbami a skutky si chtějí zajistit právo na blaženost. Chybí jim podstatná pokora pro každou lásku, pokora přijmout dar, který přesahuje každý náš skutek a zásluhu.“

Někdy se tato vlažnost nazývá i světáctvím. Nejhorší je, když se představuje v duchovních barvách. Kniha Zjevení říká: „Kéž bys byl studený nebo horký!“ Protože když jsi studený v hříchu a konáš pokání, můžeš nakonec vyrůst, tak jako nevěstky a celníci předcházeli do nebeského království vlažné farizeje. Ti, kteří nemají větší viny, zůstávají často „líní v konání mimořádného dobra právě proto, že si jsou vědomi, že nemají na svědomí těžší viny“ (sv. Řehoř Veliký).

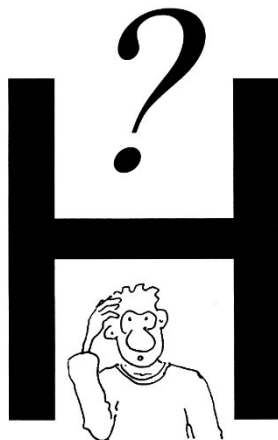
Nejlepší je být horký

Boží slovo a svatí tomu říkají „horlivost“ (lat. fervor, řecky zelos). Je to od slova hořet, v řečtině či latině od slovesa vřít. Svatý Filip Neri tomu říkal „mít ducha“. Horlivý člověk je zapálený pro dobro, je na cestě od zla k dobru, od dobra k lepšímu (jezuitské magis – více).

Jak říká svatý Řehoř: „Na Boží cestě zastavit se znamená jít zpět.“ Svatý Tomáš Akvinský v Teologické sumě vysvětluje, že tato horlivost souvisí s růstem v nadpřirozené lásce. Horlivý je ten, kdo roste ve svatosti. Není jednoduché dosáhnout takového „zápalu lásky“ (fervor caritatis), který nás vede k růstu v nadpřirozené lásce, tedy ve svatosti. Vysvětluje: „Láska neroste jakýmkoli jejím úkonem: ale každý úkon lásky nás připravuje na růst lásky, protože každým úkonem lásky je člověk připravován, aby šel dále směrem lásky. A když pokračujeme v tomto postoji lásky, propukne nakonec v horlivější úkon lásky, kterým se snaží rozvinout lásku, a tak nakonec láska skutečně roste.“

Ve vlažnosti je třeba vidět i nemohoucnost křesťanů v evangelizaci. Emeritní papež Benedikt XVI. řekl: „Tato vlažnost přímo diskredituje křesťanství. Jen v tomto zapálení druhého plamenem naší lásky opravdu roste evangelizace.“

(podle KN)

*„Mladý člověk to v životě daleko nedotáhne, pokud nedostane pár po nose.“ /
W. Churchill/*

16. Hádanky

„Víte, proč nosí někteří chlapi kostkované košile?“

„No přece když chtějí, aby je někdo poškrábal, zadají jen souřadnice.“

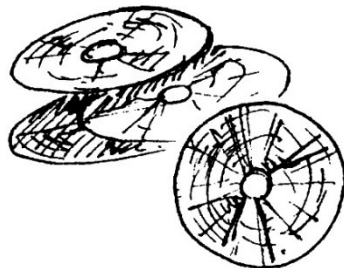
Téma o hádankách se ani nedalo jinak začít. Jen hádankou. A hádat můžete i dál.

1. Kdo má šest nohou a chodí jen na čtyřech? (*Jezdec na koni*)
2. Na jaře se teple obléká, v létě se na slunci vyhřívá, v zimě pod bílou peřinou spí. (*Země*)
3. Rádi ho máme, a přece se na něj mračíme. (*Slunce*)
4. Pod jakým stromem spí zajíc, když prší? (*Pod mokrým*)
5. Lze nosit vodu v sítu? (*Ano, když zmrzne*)
6. Přes vodu jde, nešplouchne, přes les jde, nešustí. (*Měsíc*)
7. Co bude večera a bylo zítra? (*Dnes*)

8. Do země ho nesejí, vodu na něj nelíjí, a přece roste. (*Měsíc*)
9. Po louce běhal jeden zajíc za druhým. Kolik jich bylo? (*Tři*)
10. Do vody spadne, nežbluňkne, po vodě chodí a nezmokne. (*Světlo*)
11. Utíká s námi, nohy nemá, drží se nás, ruce nemá. (*Stín*)
12. Kdy může pastýř troubit na vesnici? (*Nikdy. Pastýř netroubí na vesnici, ale na troubu.*)
13. Utíká a nemá nohy, mluví a nemá ústa, bije a nemá ruce. (*Vítr*)
14. Silný je až střechy trhá a přitom je tak malý, že projde každou škvírou. (*Vítr*)
15. Nemá ústa a křičí, nemá ruce a přece silně bije. (*Hrom a blesk*)
16. Z nebe přijde, v zemi zmrzne. (*Děšť*)
17. Kolik vajíček dokážeš sníst nalačno? (*Jedno. Ostatní už nejsou nalačno*)
18. Z jaké sklenice se nelze napít? (*Z prázdné*)
19. Štípe, kouše a nemá zuby. (*Mráz*)
20. Ve vzduchu létá, leží na zemi, na strom si sedá, ale pták to není. (*Sníh*)
21. Bez nohou projde celý svět. (*Voda*)
22. Nikdy se neumývá, a přece čistý bývá. (*Sníh*)
23. Nejí a nepije, bez pastelek maluje. (*Mráz*)
24. Kdy se talíř rozbije dřív? Když spadne ze stolu nebo z věže? (*Ze stolu, protože z věže padá déle*)
25. Stvořila mě matka a já matku, kdo nevěří, ať uhodne tu hádanku. (*Led a voda*)
26. Který měsíc v roce má 28 dní? (*Všechny*)
27. Na dvou rukou je 10 prstů. Kolik jich je na 10 rukou? (*50*)
28. Čím dál běží, tím je silnější. (*Potok*)
29. Bez větru šumí, bez nohou přeskakuje. (*Potok*)
30. Jedno běží, druhé leží, třetí se na něj dívá, čtvrté hlavou kývá. (*Potok, písek, břeh, vrba*)
31. Dva bratři se přes cestu na sebe dívají a nikdy si ruce nepodají. (*Břehy potoka*)

32. Nemá štětec ani barvy, přece listí žlutě barví. (*Podzim*)
33. Sedm kamarádů spolu bydlí, šest jich do práce běží a sedmý si doma leží. (*Týden*)
34. Za půl roku rostou, za půl roku hynou, jen ze slunečních paprsků žijí. (*Den a noc*)
35. Nohy mi usekli, tělo mi svázali, do hlavy mě bili, a přece jsem celý. (*Obilí*)
36. Po hlavě mě bijí, pod kameny dají, přes vodu a oheň projdu, nožem mě řežou, a přece celý svět živím. (*Obilí*)
37. Na začátku je bílé, potom zelené, potom zčervená a srdce má jako kámen. (*Třešeň*)
38. Trháš mě, boucháš mě, sekáš mě, taháš mě a já tě přece oblékám. (*Len a konopí*)
39. Bílé je jako mouka, zelené je jako louka, má ocas jako myš, není mouka, není louka a není myš. (*Řepa*)
40. V létě je oblečený a v zimě nahý. (*Strom*)
41. Na jaře potěšení, v létě ochlazení, na podzim oživení, v zimě oteplení. (*Strom*)
42. Kolik devítek je v číslech od 1 do 100? (*20*)
43. Když sedí, je zelený, když letí, je žlutý, když spadne – zčerná. (*Listy*)
44. Vyhodíš – je to bílé. Dopadne – je to žluté. (*Vajíčko*)
45. V bílém jsem se narodila, v zeleném jsem rostla, na mně si oči naše chasa pásala. Teď jsem s rouchem červeným, ale srdcem kamenným. A přece staří i mladí mě mají rádi. (*Třešeň*)
46. Nerodí se, nemodlí se, a přece spasena bývá. (*Tráva*)
47. V létě chodí v kožichu, v zimě nahý. (*Kaštan*)
48. Pálí a přece oheň není, píchá a šídlo není. (*Kaštan*)
49. Chodí nad námi hlavou dolů. (*Moucha*)

50. V létě stále běží, v zimě pod peřinou leží. (*Voda*)

Jak smutné...

Před pár dny jsem u bazénu viděl mladou mámu s malou dcerkou. Obě měly krásné plavky, máma dokonale upravené vlasy a čelenku ladící s oblečením. Prvních pár minut strávila telefonováním s kamarádkou, zatímco její dcera netrpělivě čekala, kdy vstoupí do vody.

Po hovoru máma vytáhla vodní hračky a opalovací krém, položila je na ručník, ale místo hraní hledala dokonalý úhel a světlo. Postavila stativ a udělala si s dcerou několik selfie.

Holčička se ptala, jestli už může jít do bazénu.

„Počkej,“ odpověděla máma, zapózovala u vody, vešla do bazénu a hned z něj vyšla.

Holčička se široce usmála a řekla „sýr“, jako by to dělala už tisíckrát. Až potom máma dovolila dceři vejít do vody.

Holčička chvíli plavala, ale máma znovu zvedla telefon a pokračovala v rozhovoru s kamarádkou. Dcera ji zdvořile a opakovaně prosila:

„Mami, půjdeš se mnou do vody, prosím?“

„Mami, budeš si se mnou hrát?“

Máma se na ni podívala, ale telefon nezavěsila. Po deseti minutách ukončila hovor, sbalila opalovací krém, který nepoužila, a hračky, které zůstaly suché. Potom dcera vyšla z bazénu.

Chvilí jsem tam seděl a přemýšlel o tom, co jsem viděl. Představoval jsem si ty fotografie – dokonale upravené, zveřejněné na sociálních sítích s popisem: „Úžasný čas u bazénu s mojí dcerkou!“

A pak je tu jiná máma. Dům má neuklizený od dětských her, vlasy rozčuchané, oblečení zašpiněné od džemu či slin. Je vyčerpaná, protože celý den vařila, starala se o děti a hrála si s nimi.

Když uvidí tu fotku na sociálních sítích, porovná se s „dokonalou mámou“ u bazénu. Pocit viny jí zašeptá:

„Nejsi dost dobrá.“

„Nevypadáš jako ona.“

„Nemáš peníze na takové plavky ani čas na takové vzpomínky.“

A ta máma tomu uvěří. Bude si myslet, že selhala. Nikdy se nedozví, jak ta „dokonalá“ máma ve skutečnosti strávila ten den – a že to, co dělá ona, je v očích jejích dětí mnohem cennější než póza na fotce.

Sociální sítě nejsou vždy pravdivé.

Často jsou pastí.

Upravenou.

Lži.

Vidíme nádherné dovolenkové fotky, krásné domy, dokonale upravené vlasy – ale je to jen jeden moment. Někdy jen naaranžovaný.

Proto, mámo, neporovnávej se.

Jsi dost dobrá!

Jsi úžasná a, co je nejlepší, jsi skutečná!

Tvoje zašpiněná halenka, nepořádek v domě a šťastné děti jsou důkazem, že odvádíš skvělou práci.

(podle FB)

Mám se oženit?

„Mám se oženit?“ zeptal se muž moudrého starce.

Moudrý stařec mlčky pokynul, aby si sedl. Potom zavolal svou manželku a řekl jí: „Přines, prosím, lampu a zapal ji.“

Venku bylo poledne. Světlo ostré jako v operačním sále. Ale žena beze slova splnila prosbu.

Host překvapeně nadzvedl obočí. Ironicky se pousmál.

„A to je ten moudrý muž?“, pomyslel si. „Rozum jako u čepice s ušima.“

Potom stařec požádal ženu: „Nabídní nám čerstvé mléko.“

Žena opět beze slova splnila jeho přání. Vypili několik doušků. Mléko bylo nakyslé. Host se zamračil a odložil sklenici. Ale stařec se jen usmál a pochválil manželku: „Výborné. Děkuji ti, drahá.“

Host už to nevydržel: „Promiňte, ale... přišel jsem pro radu, a vy tu zapálíte lampu v poledne, pijete zkažené mléko a ještě děkujete? Myslel jsem, že jste moudrý, ale zdá se, že ani netušíte, co děláte!“

Stařec klidně odpověděl: „To byla moje odpověď.“

„Jak to?“, podivil se mladý muž.

„Vždyť jsi to viděl sám. Moje žena bez výčitek splnila nesmyslnou prosbu. Nepohrdala mnou, neponížila mě. I já jsem přijal její omyl bez výčitek, bez pocitu nadřazenosti.“

A to je manželství.

Jestli ses naučil snášet, odpouštět, přijímat, jestli umíš ustoupit svému egu a nepěstovat touhu po ‚pravdě za každou cenu‘ — pak se můžeš oženit.

Protože žít s někým není jen o lásce. Je to každodenní umění tu lásku nezabít svým ‚já mám pravdu‘, ‚vždyť jsem ti to říkal‘.

Manželství bez pokory je rychlá cesta do pekla. Protože tam, kde kraluje egoismus — skutečná láska nevykveté.“.

(podle internetu)

Svatební tradice

V Chorvatsku existuje krásná svatební tradice.

Když nevěsta a ženich jdou do kostela, aby se vzali, nesou s sebou krucifix. Kněz krucifixu žehná a místo toho, aby řekl, že našli ideálního partnera, se kterým hodlají sdílet svůj život, zvolá:

„Našli jste svůj kříž! Je to kříž, který máte milovat, který máte s sebou nosit, kříž, který se nemá odhodit, ale má se o něj raději pečovat.“

Když si novomanželé vymění manželské sliby, nevěsta položí pravou ruku na tento krucifix a ženich položí svou pravou ruku na její. Oba jsou spojeni vzájemně a zároveň jsou spojeni s křížem. Kněz jim přikryje ruce svou stolou, zatímco pronášejí sliby, že se budou milovat v dobrých i zlých časech, a prohlašují své sliby věrnosti podle obřadů církve. Poté oba nejprve políbí kříž, ne jeden druhého. Pokud jeden opustí druhého, opustí Krista na kříži. Ztratí Ježíše!

Po svatbě novomanželé překročí práh svého domu, aby kříž z obřadu umístili na čestné místo. Ten se tak stává zásadním bodem jejich života a místem rodinné modlitby, neboť mladý pár hluboce věří, že rodina se rodí z kříže.

(podle internetu)

Kdo je Bůh? Jak o něm mluvit?

Mnozí lidé Boha odmítají, ačkoliv ho téměř neznají...

Kdo je Bůh?

Mnozí lidé Boha odmítají, ačkoliv ho téměř neznají. Jiní proto, že "vědí příliš mnoho", než aby v něj mohli věřit. Někdo ho musí zapírat, protože má strach z jeho zkresleného temného obrazu. Jiní se mu vysmívají pro jeho domnělou neškodnost. Mnozí ztratili víru na bitevních polích, jiní zároveň s pohádkami svého dětství. Na druhé straně však najdeme bezpočet lidí, kteří jsou pro tohoto Boha ochotni položit život, kteří u něj hledají oporu, štěstí a naplnění.

Boží zjevení neboří zákony lidského myšlení a neruínuje náš rozum. Bůh spíše prostírá před zrakem věřícího člověka lidské osudy, události a příběhy jako "obrázkovou knížku". A když člověk dál přemýšlí o tom, co viděl, a pokouší se to uchopit myšlenkami a slovy, dospívá ke stále jasnějšímu porozumění. Tak vyrůstá ze života víra a vědomí o Bohu. A přece ani tehdy nevíme, kdo je to "Bůh ve své podstatě" či "Bůh jako takový". Poznáváme však, jak působí a co s námi činí. Přitom se jistě stane, že někteří jednotlivci, nebo i celé skupiny, poznávají klamně nebo jen částečně. Ale tyto "pochybné zdroje" nemohou překroutit konečný výsledek. Z celé řady jednotlivých zkušeností, které se vzájemně doplňují, vysvětlují a korigují, ze zkušeností celých rodin, kmenů a generací krystalizují poznatky, které jsou "pravda".

Jak mluvit o Bohu?

Je docela očividné, že takovéto zkušenosti a poznatky, tuto "životní moudrost" nelze vyjadřovat pomocí matematických vzorců. Kdokoliv ve svém životě zakusí Boha, nemůže o něm vypovídat, aniž by zároveň nevydal všanc vlastní život a prožívání.

Náboženské zkušenosti mají velmi osobní charakter. Proměňují člověka v takové hloubce, do níž jinak dosáhne snad jedině velká láska anebo bolestný

otřes. Jak těžké to potom musí být o takové zkušenosti vypovídat. Připadá nám vhodnější mlčet. A pokud už chceme nebo musíme promluvit: jak to jenom říct?

Proto nás nepřekvapí, že se bibliční autoři nejrůznějšími způsoby pokoušejí všechno to ve vlastní podstatě nevyslovitelné přeci jen nějak vyjádřit. Stále znovu přitom sahají k obrazům a srovnáním. A když jim to může pomoci, pomáhají si bez váhání i mýty, legendami a pověstmi o bozích z okolního pohanského světa - tento materiál pak samozřejmě prohlubují a upravují z pohledu víry. Riskují jednostrannosti a ponechávají stranou rozpory. Mluví v protikladech, aby naznačili, že žádný pojem Bohu opravdu neodpovídá.

Tehdejší autoři nemohli tušit, že s největšími problémy se budou o zhruba tři tisíce let později potýkat křesťané. Lidé tehdy věděli: ať se vyjádříme jakkoliv, Boha stejně neuchopíme. Měřeno Boží skutečností jsou všechny výroky nedokonalé a nedostatečné. Jen tak můžeme pochopit, že Izrael striktně trval na zákazu jakéhokoliv zobrazení Boha. Protože každý pokus o ztvárnění Boha musí vést k nedorozuměním a dezinterpretacím. A i pouhý pokus zbavuje Boha jeho zásadní odlišnosti a důstojnosti. Proto si později Židé vůbec ani nedovolí vyslovovat Boží jméno. A přece je Izrael na druhou stranu schopen o Bohu mluvit, a to s přímočarostí, nad níž se dnes často zhrozíme. Zdánlivý rozpor je ve skutečnosti v obou případech přiznáním: Nedokážeme o Bohu odpovídajícím způsobem vypovídat. Ale tím spíše nedokážeme mlčet.

www.pastorace.cz

Knižní okénko

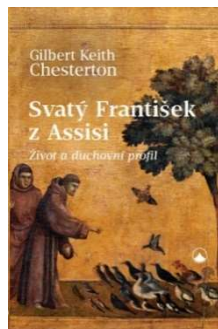

G. K. Chesterton

Svatý František z Assisi

František z Assisi je člověkem ohromných paradoxů. Muž, který miluje ženy, ale zasvětil se řeholní čistotě. Člověk obdivující krásy přírody, ale žijící v největší možné chudobě. Provokatér dokazující ostatním, že se zřekl pozemských statků, tak, že se veřejně svlékne do naha. Muž, který obrací na hlavu společenské konvence, jen abychom my uviděli svět znovu ve správném světle. Pestrý svět vrcholného středověku si podle Chestertona potrpěl na větší okázalost, než si umíme představit. Proto také se František hovorem se Saracény snažil ukončit křížové výpravy. Proto se modlí i tančí...

*Vydalo Karmelitánské nakladatelství
cena 199,- Kč*

Putování k Letnicím

Postní doba má v našich životech pevné místo, ale padesát dní velikonoční radosti nám často proklouzne mezi prsty – a na konci pak narychlo hledáme svatodušní nověnu. Co to tentokrát zkusit jinak? Stejně jako Ježíš doprovázel učedníky do Emauz a vysvětloval jim Písmo, zve tato kniha na cestu i vás. Každý den v ní najdete úryvek z Bible, zamyšlení, citát z katechismu a modlitbu. Toto čtyřicetidenní putování od prázdného hrobu vrcholí devítidenní svatodušní nověnou. Vydejte se k plnosti letnic a objevte sílu vzkříšení ve vlastním životě. Nestačí o Boží moci jen vědět – je třeba ji zakoušet.

*Vydalo nakladatelství Paulínky
cena 149,- Kč*

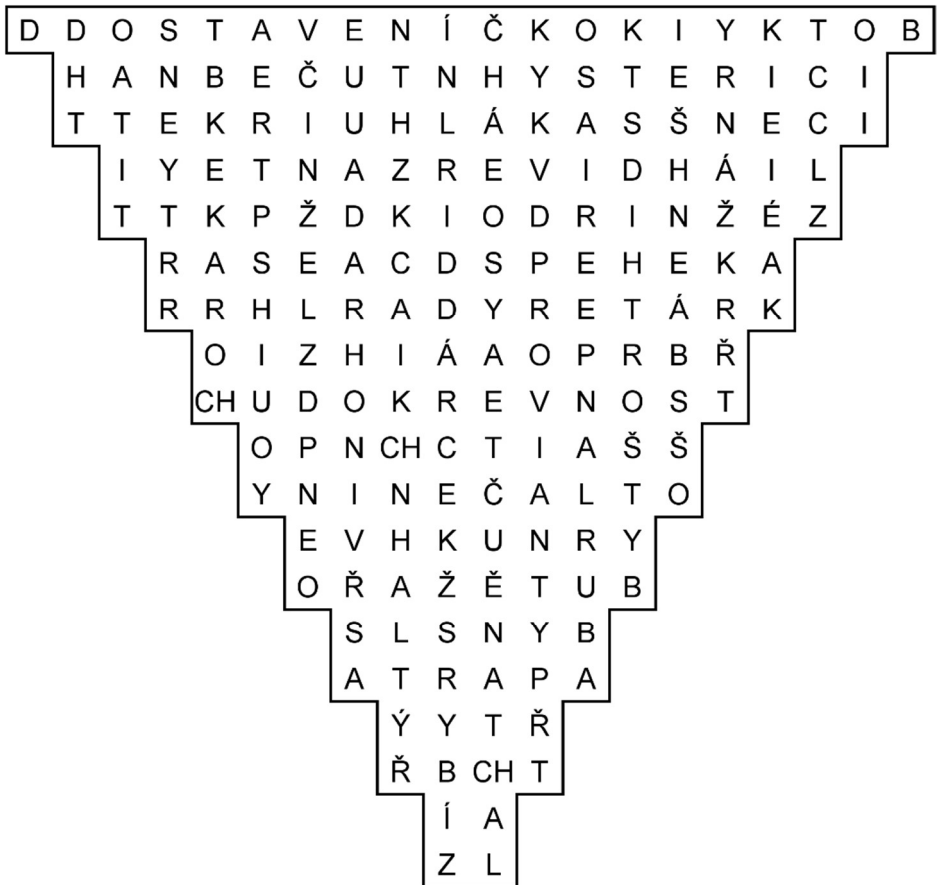
Svatý pro tento měsíc se narodil v Autunu v Galii do šlechtické rodiny. Studoval ve Vienne, kde se později stal arciděkanem a biskupem. Původně studoval literaturu a gramatiku, když tyto znalosti začal údajně vyučovat, bylo mu to vyčítáno, protože byly považované za banálnost.

Za královny Brunhildy bylo proti němu vzneseno křivé obvinění, že zneuctil jistou paní Justu. Obvinění bylo vykonstruováno za to, že vystupoval proti hříšným sňatkům a dalším špatnostem. Následkem toho byl na několik let vypovězen z diecéze. Po svém návratu do Vienny pokáral královnina příbuzného, panovníka Burgundska Thierryha II., pro jeho nemravný život. Byl pak zatčen a převážen údajně do vězení. Vojáci ho ale cestou napadli a ubili kameny poblíž Lyonu.

Jméno tohoto světce je:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

atrapa; botky; bratr; Burla; Caesar; činže; dárce; diverzant; dostaveníčko; haltýř; hierarchie; hysterici; chudokrevnost; kalich; krátery; lachtan; lékárníčka; návrhář; obraz; oceán; odhadovati; ostych; otlačeníny; pnutí; proviant; rošty; roupi; rybíz; Skyth; srpoš; šneci; terče; těžař; třpyt; tykev; učebna; uhlák; vinohrad; zhatit; zinek; žánry

CESTA LÁSKY

SÍLA

Věděli jste, že během jednoho dne řekneme průměrně kolem deseti tisíc a více slov?

To je obrovské množství.
Přemýšleli jste někdy nad tím, co všechno během dne vyslovíte? Kolik je to slov a jaké jsou?

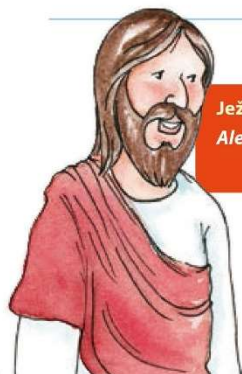

Naše slova mají velkou moc.
Co všechno jimi umíme vyjádřit!

Označ ta slovesa, která podle tebe nejlépe vyjadřují, co naše slova dokážou:

Toto všechno slova dokážou. Kdo jim dává tu moc, že někdy pochválí a povzbudí a jindy ublíží nebo oklamou? Přemýšlej nad tím a napiš, co si myslíš, odkud mají slova tu sílu:

Ježíš nám o řeči a slovech říká:
Ale vaše řeč ať je „ano - ano“, „ne - ne“.
(Mt 5, 37a)

Tato slova neznamenaají,
že máme stále mluvit jen
ano nebo ne. Ale vybízejí nás,
abychom byli vždy pravdiví.

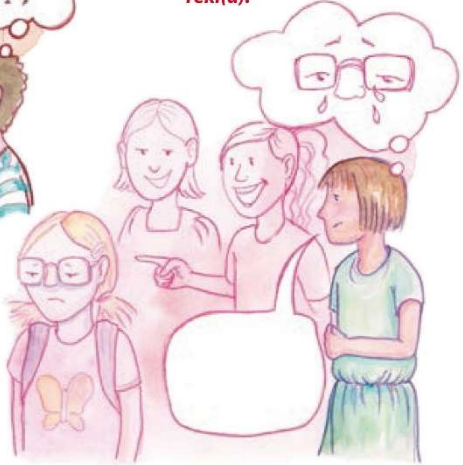

OBYČEJNÝCH SLOV

Pozorně si prohlédni následující obrázky. Možná jsi něco podobného zažil(a) i ty.

Do prázdné bubliny dopiš, co bys v takové situaci řekl(a).

Pokud do tajenky doplníš jména podle dat svátků, dozvíš se, co ovlivňuje slova, která vyslovíme.

15. 5.					
9. 8.					
30. 12.					
5. 7.					
10. 11.					

„Čeho je plné naše to vychází z našich úst.“

Věděli jste?

Každý rok na světě zmizí 2,5 procenta z celkového objemu hmyzu. Uvádí to

analýza v Časopisu Biological Conservation. Úbytek způsobuje intenzivní zemědělství, zejména odlesňování a používání pesticidů. K poklesu však přispívá i urbanizace a klimatické změny. Hmyz je přitom důležitý pro fungování všech ekosystémů, slouží totiž jako potrava pro jiné druhy, opyluje rostliny a recykluje živiny.

„Pokud nezměníme způsob, jakým produkujeme potraviny, veškerý hmyz za několik desítek let vyhyne“ upozorňuje zmíněná analýza.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Mše sv. za hasiče

2. května v 15:00 hod. bude v Dolních Loučkách sloužena mše svatá za naše hasiče. Hlavní celebrant bude P. Pavel Rostislav Novotný, OPraem, který je pověřený duchovní službou u složek IZS ČR.

Biblické hodiny

Nový cyklus s názvem *Svatosti v Bibli*. Setkání pokračují ve středu 13. a 27. května po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pouť do neznáma

Tradiční pouť 8. května nás zavede na místo plné koziček a policejní stanici. Už víte, kam to bude? Odjezd v 7:30 od kostela v Olší a v 8:00 od obecního úřadu v Dolních Loučkách.

Pouť v Lubném

Poutní mše svatá 9. května v 10:00 hod. u kapličky v Lubném.

Oslava Dne matek

Tradiční oslava Dne matek v 15:00 na farním dvoře v Dolních Loučkách.

Mše sv. ke cti sv. Jana Nepomuckého

Letos bude 16. května mimořádně u „Janečka“ pod hřbitovem, protože letos je to přesně 300 let od jejího postavení. Čas bude upřesněn.

Pouť rodin na Víckov

Pěší pouť z kostela ve Žďárci ke kapličce na Víckově bude 23. května. Zahájení v 9:00 v kostele ve Žďárci.

Farní den ve Žďárci

Farní den ve Žďárci je naplánován na neděli 24. května odpoledne.

Pouť ve Vratislávce

Poutní mše svatá 30. května v 10:00 hod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Hostující kazatel právě skončil sérii evangelizačních shromáždění v jedné misijní stanici. Posluchači byli tak chudí, že mu nemohli zaplatit jeho výdaje. A tak se jeden z domorodců rozhodl, že mu věnuje svého koně. Nebylo možné odmítnout, proto kazatel za darovaného koně srdečně poděkoval a chystal se na cestu.

Bývalý majitel koně si ho však zavola a vysvětlil mu: „Toto je zvláštní kůň. Je vycvičen tak, že když řeknete »Chvála Bohu«, zrychlí, a uslyší-li »Haleluja«, zastaví.“

Hostující kazatel slíbil, že dá na koně pozor, rozloučil se, nasedl, řekl „Chvála Bohu!“ a kůň se rozjel. Všechno bylo v pořádku až do chvíle, kdy se blížili k hluboké rokli. Kazatel koni přikázal: „Chvála Bohu.“ Kůň zrychlil. Kazatel zakřičel: „Chvála Bohu!“ Kůň se dal do cvalu. Kazatel se chytil za hlavu: „Popletl jsem slova. Jak jen zněl ten příkaz k zastavení?“. Kůň se řítí k propasti a kazatel vykřikuje všechna slova, která ho napadají: „Amen“, „Hosana“, „Maranatha“ ... Nic nefunguje.

Náhle si vzpomene na kouzelné slůvko. Rázně přikáže: „Haleluja!“ a kůň se zastaví půl metru před okrajem hrozně hluboké propasti.

Zpocený, ale šťastný kazatel se zhluboka nadechne, vděčně pohledí k nebi a pronese: „Chvála Bohu!“

Při hovoru o ráji vysvětluje pan farář pojem Boží vševědoucnosti. Aby se přesvědčil, že tomu děti rozuměly, zeptal se: „Jak mohl Pán Bůh vědět, že Adam a Eva jedli ovoce ze zapovězeného stromu?“

Trvalo to dlouho, až se konečně přihlásila Mařenka a řekla: „Asi našel ohryzek.“

Po jednom pohřbu byl pan farář pozván do restaurace na pohoštění. Pohřbu i pohoštění se však účastnili většinou lidé, kteří do kostela běžně nechodívali. Jeden krejčí dokonce dostal nápad, že by se mohli pobavit na farářův účet. Obrátil se na faráře se slovy: "Tak jak jdou kšefty, pane faráři." Kněz pochopil a útok odrazil slovy: "Blbě, teď mne může zachránit jen váš pohřeb!" A popichování skončilo.

Doktor se mě ptal, kolik piv vypiju za týden. Jak to mám, sakra, vědět? Jsem alkoholik, ne statistik!